

[Svend Andersen (Roskilde amt.)]
pulden af deres kollegaer, når de har vendt sig imod disse organisationer.

Den nuværende ordning virker ligeledes meget uretfærdig over for privat ansatte, der mister muligheden for at avancere, og derved går de glip af eventuelt at kunne gennemføre en vis karriere. De mister følingen med udviklingen inden for den branche, som de har været ansat i, og når de så endelig bliver smidt ud af folketinget, ja, så skal de selvfølgelig starte forfra på at bygge en karriere op.

Helt anderledes er det med de offentligt ansatte, de stiger stille og roligt i både advancement og i løn osv. Selv om de måske har været ansat i folketinget i 5-6-7-8 år, og skal vende tilbage til deres skatteforvaltning, eller hvor det nu er, de har været ansat, så bliver de altså indplaceret på et niveau, der så nogenlunde svarer til det, de ville have været på, hvis ikke de havde været væk fra deres bestilling. Det kan vel heller ikke undgås, at disse mennesker mister følingen med det, de skulle have beskæftiget sig med i disse år, og det virker derfor uretfærdigt, at netop de offentligt ansatte ikke går glip af noget, ved at de ikke kan følge med i deres branche, mens de privat ansatte gør.

For at vi kan få en nogenlunde retfærdig behandling af alle grupper og derigennem opnå en repræsentation, der bare nogenlunde svarer til befolkningens sammensætning, så er det også afgørende vigtigt, at dette forslag til folketingsbeslutning bliver vedtaget. Det må være rigtigt, at vi forsøger at give alle befolkningsgrupper her i landet de samme betingelser for at blive valgt til folketinget. Det er ikke forsvarligt, sådan som det er i øjeblikket, at arbejderen, fiskeren, købmanden osv. er meget, meget, meget svagt repræsenteret i dette ting.

Jeg vil derfor anbefale, at man behandler vores forslag til folketingsbeslutning særdeles velvilligt.

Hilmar Bannsgaard (RV):

Vi står igen over for et typisk eksempel på fremskridtspartiets optræden. Man drager et problem frem, som man ved vitterlig eksisterer. Man drager et problem frem, som man ved, vi andre interesserer os for at få løst. Man foreslår en løsning, som man ved er aldeles urimelig. Den skal kun tjene ét

formål, nemlig at fortælle, at fremskridtspartiet vil det, som andre ikke vil.

Jeg beklager, at fremskridtspartiet endnu ikke er kommet så langt i sin udvikling, at man vil forlade denne form. Vi ved — og alle ved, også fremskridtspartiet — at det, man foreslår her, kun er pop og ikke er nogen løsning på problemet.

Man skriver selv i bemærkningerne til forslaget:

„Der må træffes foranstaltninger, således at man når frem til, at procenten af ansatte i offentlig tjeneste og interesseorganisationer i hvert fald ikke er større i folketinget end i vælgerbefolkningen. En metode hertil er at gøre de pågældende folketingsvilkår dårligere, end de er i øjeblikket“.

Man skriver det ikke, men det, man mener, er, at metoden er at gøre de offentliges vilkår som folketingsmedlem dårligere end andres vilkår. Det er det, man vil. Det havde været mere ærligt, om man havde gjort en tilføjelse og sagt: ved at gøre mulighederne dårligere for de offentligt ansatte end for os andre, for det er jo det, man vil, og det er det, man kommer til at gøre.

Så føjer man fikst til, at det også skulle dreje sig om interesseorganisationer. Ikke en antydning af, hvad man så har tænkt sig at gøre ved det forslag. Ikke noget som helst om, hvad man vil gøre ved folk fra interesseorganisationerne, der sidder herinde. Jeg skal prøve lige et øjeblik at pege lidt på problemerne, også de seriøse problemer, som optager os andre.

Vi har i adskillige år diskuteret, også med erhvervslivet og med fagforbund og andre: hvad kan vi gøre for at få erhvervslivet stærkere repræsenteret? Ingen har kunnet finde en metode, der tvinger dette igennem. Spørgsmålet er vel også, om det skal tvinges igennem. Ingen har kunnet finde det.

Så foreslår man her, at man skal gøre vilkårene dårligere for de offentligt ansatte, det vil sige, at den særlige ordning, der gælder for de offentlige, at de har en tredjedel løn, falder bort. Jeg synes, det i allerhøjeste grad kan diskuteres, om vi har fundet den rimelige løsning her. Havde man stoppet her, så havde det været et forsøg på at få en saglig debat om sagen, men man går videre og siger: men samtidig må de heller ikke, hvis de har en offentlig stilling ved siden af, hvori de delvis udfører deres arbej-